

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: آندره شئر
فرستنده: عثمان حیدری
۱۰ مارچ ۲۰۱۹

بررسی واقعیت‌ها در ونزوئلا

ادعا: حکومت مادورو یک دیکتاتوری است. او مشروعیت قانونی ندارد و اکثریت مردم از او حمایت نمی‌کنند. او تنها به کمک ارتش بر پای خویش استوار است.

فاکت:

نیکولاس مادورو دو بار به ریاست جمهوری ونزوئلا انتخاب شده است. در سال ۲۰۱۳ و در سال ۲۰۱۸. انتخابات سال گذشته مانند انتخابات پارلمانی در سال ۲۰۱۵ که طی آن نیروهای اپوزیسیون پیروز شدند، مطابق کلیه مقررات موجود کشور صورت گرفت و مشروعیت آن عموماً تأیید شد. در کنار مادورو که ۶۷,۸۴ درصد آرای اخذ شده را به خود اختصاص داد و در انتخابات پیروز شد، سه نامزد دیگر نیز وجود داشتند. «هنری فالكون» سوسیال دمکرات که ۲۰,۹۳ درصد و واعظ اوانگلیکال «خاویر برتوچی» که ۱۰,۸۲ درصد آراء را به دست آوردند. تنها ۰,۳۹ درصد آراء نصیب نامزد چپ کنشگران پایه «راینالدو کیخادا» گردید که البته از شرکت در مبارزه جدی انتخاباتی صرف‌نظر کرده بود. درصد شرکت‌کنندگان در انتخابات با ۴۶,۰۲ درصد نسبتاً پائین بود. علت این امر فراخوان احزاب

اپوزیسیون به بایکوت انتخابات بود. اگر این احزاب با یک نامزد واحد در انتخابات شرکت می‌کردند، احتمال پیروزی آنها بر مادورو کم نبود.

وضعیت انتخابات قبلاً طی قراردادی که نمایندگان اپوزیسیون و دولت اوایل سال ۲۰۱۸ با میانجی‌گری بین‌المللی به توافق رسیده بودند، تعیین شده بود. البته در لحظه آخر نیروهای اپوزیسیون از امضای قرارداد آماده شده سر باز زدند. نخست وزیر سابق اسپانیا «خوزه لوئیس رودریگس ساپاترو» که در تعاملات به عنوان میانجی شرکت داشت، در فبروری ۲۰۱۸ طی نامه‌ای در روزنامه «اوتیماس نوتیسیاس» که در کاراکاس منتشر می‌شود به این عمل اپوزیسیون واکنش نشان داد. قرارداد آماده شده پس از ماه‌ها تعامل بخش‌های زیادی از جمله «روند انتخاباتی تضمین شده و تفاهم در مورد تاریخ انتخابات» را مد نظر قرار داده بود.

ادعا: مادورو مجلس را منحل و خلع ید کرده و اکنون بی‌هیچ کنترولی حکومت می‌کند و این اقدام مغایر قانون اساسی کشور است.

فاکت: مجلس ونزوئلا منحل نشده، بلکه به کار خود مشغول است و اوایل جنوری سال جاری شخصی به نام «خوان گوایدو» از طرف نمایندگان احزاب اپوزیسیون به ریاست آن انتخاب شد.

البته حقیقت دارد که مصوبات مجلس شورای ملی بنا بر تصمیم دیوان عالی کشور «کان لم یکن» (بی‌اثر) اعلام شد، زیرا مجلس از اجرای چندین حکم دیوان عالی کشور سر باز زد. این مسأله کمی بعد از انتخابات سال ۲۰۱۵ آغاز شد. در آن زمان قضات دیوان عالی پس از اعتراضات وارده از تأیید چهار نفر از نمایندگان از ایالت آمازون (سه نفر از نمایندگان اپوزیسیون و یک نفر از اعضای حزب دولتی PSUV) خودداری کردند. با این وجود مراسم سوگند سه نماینده احزاب اپوزیسیون زیر نظر ریاست پارلمان صورت گرفت و این سه نماینده در تصمیم‌گیری‌ها شرکت کردند. به دنبال آن، قضات به این نتیجه رسیدند که تصمیمات اتخاذ شده تحت این شرایط بی‌اعتبار است. در جولای ۲۰۱۷ قضات دیوان عالی کشور طی حکم دیگری مجدداً این تصمیم را مورد تأکید قرار دادند و انتصاب قضات جدید از سوی پارلمان را به دلیل عدم رعایت روندی که در قانون اساسی به ثبت رسیده بی‌اعتبار اعلام کردند.

ادعا: مادورو کشور را با بی‌برنامگی و ارتشاء به پرتگاه سقوط رسانده و این سیاست هیچ ربطی به سوسیالیسم ندارد.

فاکت: ونزوئلا کماکان یک کشور سرمایه‌داری است. این امر را هوگو چاوز نیز در آخرین برنامه انتخاباتی خود در سال ۲۰۱۲ که پس از مرگش لغت به لغت از طرف نیکولاس مادورو اقتباس شد، مورد تأکید قرار داده بود: «گمراه نشویم، نظم اقتصادی اجتماعی که هنوز در ونزوئلا حاکم است، سرمایه‌داری و بر پایه سود و بهره بنا شده است.»

با آغاز ریاست جمهوری مادورو در سال ۲۰۱۳ قیمت نفت در بازارهای بین‌المللی سقوط کرد. چون این ماده سوختی فسیلی جزو کالای عمده صادراتی کشور می‌باشد، درآمد دولت به شدت کاهش یافت. افزون بر آن، بحران با جنگ واقعی اقتصادی کنسرن‌های انحصاری تجارتی که دست به احتکار زدند، شدت یافت. فروشگاه‌ها خالی بود و بسیاری از مواد غذایی را ممکن بود تنها در بازار سیاه اکتیاف کرد. البته این وضع اکنون تغییر یافته و دکان‌ها در این هنگام همه پر است ولی به دلیل تورم شدید قیمت کالاها بسیار بالاست و تنها توانمندان قابلیت خریداری کالاها را دارند. گذشته از آن، باید تحریم‌های ایالات متحده و همین‌طور اتحادیه اروپایی را برشمرد، که از سال ۲۰۱۷ به طور مدام شدت پیدا کرده است. این اقدامات مانع از این می‌شود که کاراکاس به شیوه معمول در بازارهای بین‌المللی کالا خریداری کند، زیرا تراکنش‌ها از طریق مؤسسات مالی که اغلب در ایالات متحده آمریکا نشسته اند، بلوکه می‌شود.

آنچه که می‌توان به رئیس‌جمهور انتقاد کرد این است که مدت‌ها هیچ اقدام مؤثری علیه معضلاتی که روزبه‌روز شدیدتر می‌شد، صورت نداد. افزایش منظم دستمزدها به دنبال رشد تورم خنثا شد. اقدامات سیاسی اقتصادی پیگیرانه نبود و بعضاً متناقض از آب درمی‌آمد. تازه در ماه‌های اخیر به نظر می‌رسد که راه‌هایی پیدا شده تا به کمک کشورهای دوست تحریم‌ها دور زده شود و واقعاً بنا بر گزارشات روزها و هفته‌های اخیر قیمت مواد غذایی و کالاهای دیگر بعضاً کاهش یافته است.

ادعا: مادور در سطح بین‌المللی به استثنای روسیه و چین مورد حمایت هیچ‌کس نیست و رژیمش عملاً منزوی شده است.

فاکت: هفته گذشته در ملل متحد در نیویورک در رابطه با حمایت روشن از ونزوئلا در مقابل تهاجم ایالات متحده آمریکا گروهی متشکل از ۶۰ کشور تشکیل شد، که خواستار دفاع از منشور ملل متحد بود. در مقابل تنها ۴۰ تا ۵۰ دولت سیاستمدار اپوزیسیون «خوان گوایدو» را به عنوان «رئیس‌جمهور» به رسمیت شناختند. در حمایت از مادورو نه تنها دولت‌های چپ در آمریکای لاتین، بلکه جامعه کارائیب Caricom و اتحادیه کشورهای افریقای جنوبی SADC به پا خاسته اند. مهم‌ترین شرکای تجاری این کشور کماکان هندوستان و ایران و ترکیه و غیره می‌باشند. ایالات متحده و اپوزیسیون ونزوئلانی حتا نتوانستند در سازمان کشورهای آمریکایی OAS اکثریت را به حمایت از به رسمیت شناختن گوایدو وادارند. همین‌طور دبیرکل ملل متحد «آنتونیو گوتیرش» تأکید کرد که نیکولاس مادورو تنها رئیس‌جمهور قانونی ونزوئلاست. مکزیکو و اوروگوئه کوشش می‌کنند بدون دخالت خارجی میانجی‌گری کنند.

محدودیت برای رسانه‌ها؟ تا خوان گوایدو «رئیس‌جمهور خودگمارده» دهان باز می‌کند، از سوی خبرنگاران محاصره می‌شود

ادعا: رسانه‌های منتقد در دوران زمامداری مادورو هیچ شانسی برای فعالیت ندارند و تحت فشار قرار گرفته و دهانشان بسته می‌شود.

فاکت: همین‌که سیاستمداران اپوزیسیون علناً وارد صحنه می‌شوند، به وسیله چندین ده میکرفون احاطه می‌گردند. در ونزوئلا ۱۶ کانال خصوصی تلویزیونی و حداقل ۱۸ فرستنده خصوصی زنجیره‌ی رادیویی وجود دارد که اغلب برنامه‌های موازی با یکدیگر پخش می‌کنند. گذشته از آن، تعداد زیادی فرستنده‌های محلی وجود دارد. در مقابل آن‌ها سه فرستنده دولتی سراسری (VTV, TVes; vive) و همین‌طور چند فرستنده محلی و برنامه‌هایی که از طریق کابل پخش می‌شود (از جمله فرستنده خبری بین‌المللی تله‌سور) قرار گرفته است. البته اداره ارتباطات از راه دور Cobatel پخش چندین فرستنده خارجی از سوی شبکه کابل را ممنوع کرده است. در بین آن‌ها کانال کلمبیایی NTN24 که به سخنگوی ستیزه‌جوی مخالفان دولت تبدیل شده، قرار دارد. طبق لیست کاربران شبکه کابلی که اکنون در دست است فرستنده‌هایی مثل Fox و یا VOA و یا BBC و صدای المان و بقیه براحتی در کشور قابل شنود است. جالب توجه است که به عکس شرکت تأمین‌کننده دولتی CANTV، شرکت خصوصی Super Cable امکان استفاده از فرستنده‌های TV Bolivia و یا Cubavision و یا کانال چینی CCTV و یا برنامه ایرانی Hispan TV را در اختیار مشتریان خود قرار نمی‌دهد.

در ونزوئلا همین‌طور به طور انبوه و گسترده شبکه‌های اجتماعی مجازی وجود دارد. کراراً اتهام سانسور مطرح می‌گردد. مثلاً پایگاه اینترنتی Aporeea.org اخیراً اعتراض کرده که دیگر به طور نامحدود قابل دسترسی نیست. البته باید گفت که سایت‌های دولتی مثلاً سایت روزنامه Correo del Orinoco و یا امکانات رادیویی ملی ونزوئلا نیز بارها قطع می‌گردد. این‌که آیا این وضعیت ناشی از دخالت‌های دولتی و یا نتیجه مشکلات فنی است، معلوم نیست. روزنامه‌ها و مجلات در سال‌های اخیر با مشکلاتی روبه‌رو بودند و هستند که ناشی از بحران اقتصادی و به ویژه اعمال تحریم‌های امریکائی است و امکان دسترسی آنان به کاغذ لازم روزبه‌روز سخت‌تر شده است. از این‌رو برخی از مطبوعات اپوزیسیون مانند Tal Cual و یا El Nacional نسخه قابل چاپ خود را قطع کردند ولی برخی دیگر مانند El Universal کماکان و بدون مانع چاپ می‌شود. البته این امر تنها شامل حال نیروهای اپوزیسیون نیست. در سال گذشته همین‌طور روزنامه حزب کمونیست ونزوئلا Tribuna Popular مجبور شد نسخه قابل چاپ خود را قطع کند و از آن به بعد به صورت دیجیتال منتشر کند. بسیاری از انتشارات دولتی حجم انتشارات خود را کاهش بخشیدند و یا به طور کامل قطع کردند.

ادعا: رژیم در مرز کلمبیا با زور از ورود کمک‌های انساندوستانه به کشور ممانعت کرده. نیروهای امنیتی کوشش می‌کنند هر نوع ناآرامی را بی‌رحمانه در نطفه خفه کنند.

فاکت: کمیته بین‌المللی صلیب سرخ به وضوح اعلام کرد که مسأله بر سر کمک‌های انساندوستانه نیست، بلکه این کار یک اقدام سیاسی است. همین‌طور ملل متحد از شرکت خود در این نمایش خودداری کرد. بنابر اظهارات اپوزیسیون در نظر بود که با ارسال این کمک‌ها بین ۲۰ تا ۵۰ هزار نفر برای ۱۰ روز از نظر آذوقه تأمین شوند. حتی اگر این ادعا درست باشد این رقم در مقابل ۶ میلیون بسته مواد غذایی CLAP که هر ماه در ونزوئلا پخش می‌شود، رقم ناچیزی است. بنا بر اظهارات منابع بی‌طرف در حال حاضر ۹۰ درصد مردم کشور از این مواد غذایی اساسی سوبسیدشده استفاده می‌کنند. کمک‌های امدادی از همه سوی جهان از جمله از روسیه و چین به ونزوئلا می‌رسد.

ونزوئلا با اتحادیه اروپائی در مورد یک بسته امدادی به حجم دو میلیارد دلار به توافق رسیده که قرار است از طریق ملل متحد به ونزوئلا ارسال گردد.

طبیعی است که ونزوئلا نمی‌توانست اجازه دهد که یک گروه سیاسی، بدون هیچ کنترولی، کاروانی با محموله نامشخص را وارد خاک کشور کند.

گذشته از این تصاویر تلویزیونی نشان می‌دهند که خشونت در مرز از طرف نیروهای انتظامی ونزوئلا آغاز نشد. فرستنده‌های کلمبیائی به طور زنده نشان دادند که چگونه افراد ماسکدار کوکتل مولوتف و سنگ به سوی سربازان پرتاب می‌کنند. نیروهای انتظامی کلمبیا مانع اعمال اغتشاشگران نشدند.

منبع: دنیای جوان

تارنگاشت عدالت